

MLADE PESMI

VANICA KOBE

ZVEČER

Ko sonce je k zatonu šlo,
so bori v vetru završali
in hitro še sonce zlato vprašali,
če je na svetu morda srce,
ki ga še nikdar ni trlo gorje.

Sonce jih zadnjikrat
je poljubilo
in borom je temnim
tako govorilo,
da jim odgovora
dati ne zna,
ker ne pozna
vsega gorja.
Mesec srebrni pa vse to ve,
saj njemu se vsako odpre srce!

POMLADNA

V meni vse poje, poje,
a kje je odmev?
Kje si, življenje moje,
poslušaj ta spev!

Tu nekdo joče, stoče,
da bi živel smel,
pa se mu vse krohoče,
v vseh srcih je gnev.

DVE POMLADI

Pomlad moja prva
bila je duhteča,
a v srcu ostala je
rana skeleča.

A moja druga
pomlad je preljuba,
vsa čista in sveta,
vsa v zarje odeta.

Saj vriska in joče
srce mi pojoče,
saj zdaj hrepenenje
je sladko trpljenje.

Zamé zdaj vsa sreča
je rana skeleča
prav majhna in tiha
zaté krvaveča.

OBTOŽBA

Zakaj nismo ptički,
majhni le črički?
Zakaj nismo
cvetke na polju?

Naj bomo vrtnarji,
vešči krmarji
in ne le galebi
na morju!

Tako nas učite,
sladko govorite.
Vrtnarit, krmarit
v gorju?

Kaj tega ne veste,
da brez kruha ni nič,
da zrna, drobtine
pobira le ptič!

NAPITNICA

Izprazni, moj dragi,
to čašo do dna,
še v zibki sem
v dar jo dobila,
s krvjo je napolnjena
iz srca,
jaz sama sem jo
natočila!

Izprazni, moj dragi,
to čašo do dna,
iznova jo bom
napolnila,
nato pa jo vrzi,
vrzi ob tla
in vsa se bo
razdrobila!

TOŽBA

Včasih ti je
neskončno lepo,
tako svetlo
ti je v duši,
pa pride neurje,
stemni se nebo
in v tebi vse se poruši.

Včasih si žejen,
žejen tako,
razpokan,
kot zemlja ob suši,
pa se ti sonce
skrije samo,
da ti je mraz še pri duši.

In hotel takrat
bi studenčnice bistre,
ki obraz tvoj
se v nji ti zrcali,
pa vidiš krog sebe
same filistre,
same filistre z očali.

MATI IŠČE MOJSTRA

JOŽE KERENČIČ

1

Prišla so leta, ko so otroci začeli zapuščati dom. Prvi je šel Pavel; jeseni, ko so se očetu odprle napol zaceljene rane, ki jih je dobil v vojni, in so ga priklenile za vse življenje na posteljo. Vse delo, vsa skrb je obvisela na materi. Ves dom je trošil na Pavla, da bi se kdaj prebil do boljšega kruha. Prišla so slutena leta, Pavel se še ni osamosvojil in vedeli so, da še dolgo ne bo pomagal najmlajšima, Lojzku in Vančku, da bi se česa izučila. Materi so bili vsi pri srcu; vse življenje pa je bolehal in bila vsa zanič, da nihče ni vedel, kako dolgo bo živela. Neke pomladi je odšla v svet Mica, tretja po rojstvu; do druge pomladi je služila v mestu, čez poletje se je vrnila, jeseni je zopet zbežala in se v mestu omožila z mizarjem. Bil je mlad in brez vsega, v tuji hiši je bival, pedi zemlje ni imel ne lastne delavnice. Mica je zaživela po svoji trmi, dote ni dobila nobene. Za kom z grunta se ni hotela ogledati, ob zemlji živeti ni marala. Liza, četrta, je ostala doma, da